

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Jiříkové a soudců Mgr. Ing. Marty Lacinové a Mgr. Jana Jursíka ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO: 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Bělinou
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8 – Karlín

o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 18.6.2021, č.j. 5 C 101/2019-262,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci I. **potvrzuje.**
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci II. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 53 095,73 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta v Praze 8.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 10 953,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta v Praze 8.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 2016 a pozemku parc. č. 1843, které se nacházejí v katastrálním území Rychnov u Nových Hradů, obec Horní Stropnice, pozemku parc. č. 2172/1, který se nachází v katastrálním území Vimperk, obec Vimperk, pozemku parc. č. 2811/5, který se nachází v katastrálním území Mlékovice u Neveklova, obec Neveklov a pozemku parc. č. 1520 a pozemku parc. č. 1558, které se nacházejí v katastrálním území Nahý Újezdec, obec Chodský Újezdec a jsou zapsány na LV č. 10002. Žalobkyně prokázala, že je oprávněnou osobou podle ust. § 4 zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, jako právní nástupkyně (smlouva o postoupení pohledávky ze dne 28.8.2017) oprávněné osoby [redacted], který byl na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6, č.j. 26 D 216/2006-117 právním nástupcem paní [redacted] na polovině nároků z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 1677/97 ze dne 24.7.1997, č.j. PÚ 1678/97 ze dne 25.7.1997, č.j. PÚ 1686/97 ze dne 28.7.1997, č.j. PÚ 1699/97 ze dne 29.7.1997, č.j. PÚ 1705/02 ze dne 30.5.2002, č.j. PÚ 1706/97 ze dne 30.7.1997, č.j. PÚ 1888/02 ze dne 28.6.2002, č.j. PÚ 1889/97 ze dne 29.8.1997, č.j. PÚ 2109/97 ze dne 7.10.1997 a č.j. PÚ 2783/98 ze dne 18.12.1998. Částečné peněžní nároky na poskytnutí náhrad podle shora uvedených rozhodnutí [redacted] smluvně převedla na pana [redacted], a to na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 30.6.2003, jednalo se o nároky ve výši 1 662 509,37 Kč. Mezi účastnicemi bylo nesporné, že žalobkyně je oprávněnou osobou podle zákona o půdě. K uspokojení nároků žalobkyně v plném rozsahu nedošlo z toho důvodu, že žalovaná opakovaně odmítala ocenit odejmuté pozemky jako pozemky stavební, když v době vyvlastnění předmětných nemovitostí byly určeny k zastavění schválenou územněplánovací dokumentací (schválený Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro celé území Prahy XVIII – Břevnov ze dne 20.7.1937 a schválený Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIX. – Vokovice – Veleslavín s přílehlou částí území Prahy XVIII – Střešovice a Prahy XIX. – Dejvice ze dne 19.9.1938), když tyto dva regulační plány Institut plánování rozvoje hlavního města Prahy ve svém dopise ze dne 2.7.2015 označil za jediné územněplánovací dokumentace, které jsou k rozhodnému dni 28.2.1952 v jejich spisovně evidovány. Soud prvního stupně zjistil, že až do roku 2019 byl nárok žalobkyně veden v nesprávné výši, ačkoliv se její právní předchůdci od roku 2004 marně snažili, aby žalovaná, resp. její právní předchůdce, nárok přecenili. Mnohaletou snahu právních předchůdců žalobkyně o přecenění restitučního nároku má soud za prokázanou z písemné komunikace právního předchůdce žalobkyně (odpověď Pozemkového fondu ČR ze dne 30.6.2004, dopis doručený Pozemkovému fondu ČR ze dne 3.2.2005, přípis Pozemkového fondu ČR ze dne 11.2.2005, dopis ze dne 20.9.2010, přípis ze dne 9.3.2011, sdělení Institutu plánování a rozvoje ze dne 2.7.2015 a stížnost [redacted] zaslanou ministru zemědělství ze dne 23.3.2015). Soud zjistil, že právní předchůdce žalobkyně [redacted] se domáhal nahrazení projevu vůle žalované s uzavřením smlouvy o převodu náhradních pozemků za účelem uspokojení restitučního nároku, z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9.2.2017, č.j. 10 Co 541/2016-214 zjistil, že nárok právního předchůdce žalobkyně byl stanoven na částku 8 890 805,80 Kč a uspokojen byl do výše 7 840 057,95 Kč. Postup žalované vůči [redacted] byl v tomto řízení shledán jako liknavý, dovolání podané v této věci žalovanou bylo Nejvyšším soudem České republiky odmítnuto (sp. zn. 28 Cdo 4173/2017). Mezi stranami bylo rovněž nesporné, že rozsudkem Okresního soudu v Klatovech ze dne 18.12.2019, č.j. 5 C 130/2019-205, který byl potvrzen Krajským soudem v Plzni v řízení vedeném pod sp. zn. 56 Co 54/2020, byl nárok žalobkyně uspokojen co do částky 123 545,63 Kč a dovolání v této věci bylo Nejvyšším soudem ČR v řízení vedeném pod sp. zn. 28 Cdo 3527/2020 odmítnuto. Nejvyšší soud shledal hodnotící závěry soudů nižších stupňů o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojování restitučního nároku žalobkyně za přiměřené zjištěným skutkovým okolnostem. Okresním soudem v Domažlicích bylo rozsudkem ze dne 11.2.2020, č.j. 3 C 218/2017-649 rozhodnuto o nahrazení

projevu vůle žalované a v tomto řízení byl nárok žalobkyně uspokojen co do výše 27 104 Kč. Rozsudek Okresního soudu v Domažlicích byl potvrzen Krajským soudem v Plzni v řízení vedeném pod sp. zn. 61 Co 74/2020 a Nejvyšším soudem bylo dovolání podané v této věci odmítnuto v řízení vedeném pod sp. zn. 28 Cdo 3557/2020. I v tomto řízení nejvyšší soud považuje závěry soudů nižších stupňů o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojení restitučního nároku žalobkyně za přiměřené zjištěným skutkovým okolnostem. Zjistil, že restituční nárok žalobkyně činil 1 050 747,85 Kč, dosud byl uspokojen jen zčásti, ve výši 390 193,38 Kč, tzn. že k uspokojení zbývá částka 660 554,47 Kč, až do roku 2019 byl nárok žalobkyně veden v nesprávné výši, ačkoliv se její právní předchůdci od roku 2004 marně snažili, aby žalovaná, resp. její právní předchůdce, nárok přecenili. V roce 2019 žalovaná s ohledem na řízení vedené pod sp. zn. 4 C 78/2016 u Okresního soudu v Domažlicích a následně pod sp. zn. 10 C 541/2016 u Krajského soudu v Plzni ve věci právního předchůdce žalobkyně [REDAKCE] přecenila nárok žalobkyně na částku 1 042 649,55 Kč a v roce 2021 na částku 1 050 747,85 Kč. Soud zjistil, že žalobkyně se po podání žaloby účastnila veřejných nabídek, požádala o pozemky v katastrálním území Kaplice a Kladné, které byly předmětem veřejné nabídky ze dne 7.9.2020, z účasti na výzvě k podání nabídky byla vyloučena z důvodu soudního řízení, resp. výsledku soudního řízení vedeného u Okresního soudu v Klatovech. Soud prvního stupně shledal s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu postup žalované při uspokojování žalobkyně za liknavý, neboť žalovaná bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné nesprávným ohodnocením nároku až do roku 2019, resp. 2021 evidovala nárok žalobkyně v nesprávné výši, ačkoliv právní předchůdce žalobkyně usiloval od roku 2004 o jeho přecenění. Žalovaná lpěla na ocenění restitučního nároku v nesprávné výši, žalobkyni i svévolně vyřadila z účasti na veřejné nabídce. Podle soudu jsou tak nepochybně splněny podmínky pro výjimečný postup žalobkyně k uspokojení jejích restitučních nároků cestou podané žaloby na nahrazení projevu vůle. Soud prvního stupně se zabýval i tím, zda náhradní pozemky jsou k převodu vhodné. Žádné výluky bránící převodu nebyly tvrzeny ani zjištěny, sama žalovaná zařadila předmětné pozemky do veřejných nabídek, jedná se tedy o pozemky vhodné k převodu. Co se týče pozemku parc. č. 1843 v katastrálním území Rychnov u Nových Hradů, neshledal soud překážkou převodu žalobu na určení podanou [REDAKCE], neboť žalovaným je Státní pozemkový úřad, tedy organizační složka státu, která nemá právní osobnost, není právnickou osobou a tedy nemá způsobilost být účastníkem řízení. [REDAKCE] žalobou zpochybňuje postup Státního pozemkového úřadu, to však nekoresponduje s postupem předpokládaným zákonem a její žalobě podle soudu nelze vyhovět. Žalobkyně požaduje bezúplatný převod pozemků, které vybrala z veřejných nabídek žalované v celkové hodnotě 45 835,16 Kč. Námitku promlčení vznesenou žalovanou shledal soud prvního stupně za nedůvodnou, neboť ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24.1.2018 sp. zn. 28 Cdo 4173/2017) samotný požadavek na přecenění hodnoty pozemku, který nebyl oprávněné osobě vydán pro překážky stanovené zákonem o půdě, a to za účelem určení výše restitučního nároku odpovídající příslušným právním předpisům, nepředstavuje samostatné majetkové právo, jež by podléhalo promlčení. Soud prvního stupně odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu i Ústavního soudu týkající se posuzování námitky promlčení restitučních nároků, podle které je-li uspokojení restitučního nároku závislé na veřejných nabídkách pozemků realizovaných povinnou osobou, pak vznesená námitka promlčení odporuje dobrým mravům. O nákladech řízení rozhodl tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 52 079 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku se žalovaná odvolala s odůvodněním, že závěry soudu prvního stupně o svévoli a liknavosti žalované nerespektují relevantní judikaturu Nejvyššího soudu. Opakovaně bylo podle žalované judikováno, že uspokojení nároku oprávněných osob převodem pozemku nezahrnutého do veřejné nabídky je namístě jen tehdy, když se oprávněné osoby přes svůj aktivní přístup nemohou dlouhodobě domoci svých práv. Poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, ze které vyplynulo, že postup žalované nelze kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační,

pokud se oprávněná osoba nezajímala bez legitimního důvodu o převod pozemků z veřejné nabídky, přestože tato vykazovala potřebné parametry pro uspokojení jejího nároku (rozhodnutí ze dne 14.8.2018 sp. zn. 28 Cdo 4926/2017). Poukazovala i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.12.2018, č.j. 60 Co 374/2017-905, ve kterém byl učiněn závěr o tom, že nemá žádný právní význam zdlouhavost procesu uspokojování nároku oprávněné osoby způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu, resp. jaké stanovisko zaujímá žalovaný k otázce peněžní hodnoty celkového restitučního nároku žalobkyně, když nebylo ani tvrzeno, že by tato otázka měla nějaký praktický dopad pro vyřizování restitučního nároku žalobkyně v rámci zákonného postupu žalované. Žalovaná prokazovala, že kvantita i kvalita nabízených pozemků z její strany byla dostatečná, ve veřejné nabídce nabízela a stále nabízí tisíce pozemků v různých katastrálních územích, o různých výměrách a hodnotách, ze kterých všech mohla žalobkyně vybírat. Žalovaná neoddalovala uspokojení restitučního nároku žalobkyně, k jeho přecenění přistoupila vzápětí poté, co o sporné výši restitučního nároku rozhodly v případě konkrétní žalobkyně příslušné soudy. Žalobkyně rezignovala na snahu uspokojit své nároky ve veřejných nabídkách, veřejných nabídek se nezúčastnila ani potom, co došlo k přecenění jejího restitučního nároku. Veřejných nabídek se začala aktivně účastnit teprve v posledních měsících. Podle žalované je zřejmé, že žalobkyně se veřejných nabídek neúčastnila z důvodu zisku lepšího postavení, v jakém se ocitla při podání žaloby v civilním řízení oproti ostatním restituentům, kteří se veřejných nabídek účastní. Podmínka aktivního zájmu a přístupu ze strany žalobkyně nemůže být bez dalšího překonána prostým odkazem na spornost ocenění restitučního nároku žalobkyně. Žalobkyně mohla a stále může svůj restituční nárok ve veřejné nabídce pozemků uspokojit. Označením náhradních pozemků z veřejných nabídek v rámci vedeného soudního řízení obchází systém veřejných nabídek předpokládaný zákonem o půdě, když znemožňuje uspokojení dalších oprávněných osob.

3. Žalobkyně považovala odvolání žalované za neopodstatněné, rozsudek plně koresponduje s již dříve vydanými a pravomocnými rozhodnutími obecných soudů v téže věci (zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.1.2018, č.j. 28 Cdo 4173/2017-273). Soud prvního stupně precizně posoudil postup žalované vůči žalobkyni i v recentní době, kdy žalovaná zcela svévolně neumožnila žalobkyni účast ve veřejné nabídce s poukazem na rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 18.12.2019, č.j. 5 C 130/2019-205. Napadený rozsudek plně koresponduje i s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu, která připouští, aby soudy v případech, kdy rozhodují o nároku oprávněné osoby, o kterém již bylo v minulosti rozhodováno v jiném soudním řízení, ze závěrů učiněných v předcházejícím řízení vycházely. Žalovaná k přecenění nároku žalobkyně přistoupila až v průběhu roku 2019, po podání žaloby projednané v předmětném řízení, do té doby opakovaně odmítala uznat správnou výši nároku žalobkyně, opakovaně sporovala i ocenění nevydaných pozemků jako pozemků stavebních, byť již v té době existovaly pravomocné rozsudky týkající se těchto nevydaných pozemků, které konstatovaly, že předmětné pozemky mají být oceněny jako stavební v hlavním městě Praze. Až do roku 2019 zpochybňovala správnou výši nároku, opakovaně uváděla, že žalobkyni nepřísluší žádný nárok, který by mohl být uspokojován. Liknavost a svévole na straně žalované již byla deklarována několika pravomocnými soudními rozhodnutími (uvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku), kdy dovolání podaná žalovanou byla Nejvyšším soudem odmítnuta a hodnotící závěry soudů nižších stupňů o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojování restitučního nároku žalobkyně nebyly nepřiměřené zjištěným skutkovým okolnostem. Nejvyšší soud již v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 3557/2020 uzavřel, že nebylo v projednávané věci možné rozumně očekávat, že by soudy rozhodly odlišně než v jiných sporech mezi týmiž účastnicemi řízení, založených na totožných správních rozhodnutích o nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu náhradních pozemků za pozemky, které nebyly žalobkyni vydány. Žalobkyně měla legitimní očekávání, že soudem bude předběžná otázka postupu žalované vůči ní při uspokojování restitučního nároku posouzena stejně. Žalobkyně se mohla veřejných nabídek účastnit až po přecenění jejího nároku ze strany žalované, což také učinila a v rámci veřejných nabídek se žalobkyni v průběhu roku 2020 částečně podařilo uspokojit svůj restituční nárok, pouze však v nepatrné výši, v převážné části těchto nabídek nebyla

úspěšná. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu týkající se liknavosti a svévole žalované, kterou v odvolání cituje. Žalobkyně si jako náhradní pozemky vybrala pozemky z veřejných nabídek z toho důvodu, aby předešla dalším námitkám nepřevoditelnosti náhradních pozemků a zabránila dalším průtahům v řízení. Tyto pozemky byly ideální, nehrozily u nich žádné zákonné ani judikaturou odvozené překážky převoditelnosti, neboť to byla sama žalovaná, kdo je jako vhodné náhradní pozemky označila a zařadila do veřejné nabídky. Žalobkyně odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, podle které postup žalobkyně nelze shledávat jako diskriminační vůči ostatním oprávněným osobám.

4. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalované má náležitosti uvedené v ust. § 205 odst. 1 o.s.ř. Ačkoliv žalovaná v odvolání cituje odvolací důvody uvedené v ust. § 205 odst. 2 písm. b) až g) o.s.ř., z odůvodnění odvolání je zřejmé, že se dovolává odvolacího důvodu uvedeného v ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle ust. § 212, § 212a o.s.ř., shora uvedené odvolací důvody neshledal a neshledal ani existenci jiných odvolacích důvodů.
5. K problematice poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám se Nejvyšší soud vyjádřil již v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9.12.2009 sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 uveřejněném pod č. 62/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, ve kterém formuloval závěr, že „důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu ČR (jehož nástupkyní je od 1.1.2013 žalovaná, jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad) uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků, není třeba při liknavém postupu Pozemkového fondu vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky žalované“. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud reagoval i na změnu právní úpravy při převodu náhradních pozemků oprávněným osobám, ke které došlo s účinností od 14.4.2006 zákonem č. 131/2006 Sb., kdy uzavřel, že postup podle § 11a zákona o půdě, který zásadně předpokládá převod pozemků oprávněným osobám na základě veřejných nabídek pozemkového fondu, nemusí být vždy zárukou řádného plnění povinností pozemkového fondu k převodu náhradních pozemků. I Nejvyšší soud zdůraznil, že poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem pozemkového fondu, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta, v co možná nejkratší době, co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Rozhodnutí, v němž bude pozemkovému fondu ČR (předchůdci žalované) uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou smlouvu o bezúplatném převodu vlastnického práva ke konkrétním pozemkům, i když tyto nebyly uveřejněny ve veřejné nabídce, nelze ve vztahu k ostatním osobám oprávněným pokládat za diskriminující a takové rozhodnutí je v souladu s principem ovládajícím soukromé právo, totiž že každý si má střežit svá práva. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17.6.2015 sp. zn. 28 Cdo 2389/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6.10.2015, sp. zn. 28 Cdo 1878/2015 a ze dne 6.10.2015 sp. zn. 28 Cdo 1540/2015, vyplývá, že uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, který se vymyká zákonem ustanovenému postupu (§ 11a zákona o půdě) je považováno za výjimečné, uplatnitelné v situaci, jsou-li prokázány okolnosti, na jejichž podkladě lze postup pozemkového fondu (žalované) posoudit jako liknavý, svévolný, či diskriminační, kdy se oprávněná osoba přes aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat postup žalované, kdy bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku žalobkyně zásadně předpokládaným postupem (prostřednictvím veřejné nabídky pozemku), a to nesprávným ohodnocením nároku, nesprávným určením ceny odňatých nevydaných pozemků. Pokud nebyl nárok řádně oceněn, nebylo možno na žalobkyni spravedlivě požadovat účast ve veřejných nabídkách (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10.5.2017 sp. zn. 28 Cdo 837/2017, ze dne 3.8.2015 sp. zn. 28 Cdo 1117/2015). Neúčast žalobkyně ve veřejných nabídkách byla důsledkem liknavého a svévolného postupu žalované, která lpěla na nesprávném ocenění nároku žalobkyně přesto, že se právní

předchůdci žalobkyně od roku 2004 domáhali jeho přecenění. Postup žalované při uspokojování restitučního nároku je nutno zhodnotit jako liknavý a svévolný a na tomto závěru nemění nic ani to, že žalovaná v roce 2021 restituční nárok přeceněný v roce 2019 na částku 1 042 649,55 Kč opětovně v roce 2021 přecenila na částku 1 050 747,85 Kč a výše restitučního nároku žalobkyně již nebyla mezi účastníky sporná. O liknavosti a svévoli žalované svědčí i to, že žalobkyně byla vyřazena z účasti na výzvě k podání nabídky ohledně pozemků, které byly předmětem veřejné nabídky ze dne 7.9.2020 a to z důvodu řízení vedeného u Okresního soudu v Klatovech. O svévoli žalované svědčí i to, že žalovaná setrvává na námitce o tom, že její postup nebyl liknavý a svévolný, přestože liknavost a svévole žalované při uspokojování restitučního nároku žalobkyně byla již dovozena mezi účastnicemi v řízeních shora uvedených a v projednávané věci nebylo možné rozumně očekávat, že by soudy rozhodly odlišně, než v jiných sporech mezi těmito účastnicemi. Tímto postupem žalované je dále oddalováno uspokojení restitučního nároku žalobkyně. Následkem liknavého postupu žalované nebylo možno po žalobkyni spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách a soud prvního stupně učinil správný závěr o tom, že bylo namístě vyhovět žalobě o vydání konkrétních vhodných pozemků. Soud prvního stupně učinil správný závěr o tom, že pozemky zařazené do veřejné nabídky organizované žalovanou představují vhodné náhradní pozemky ve smyslu zákona o půdě, tento závěr koresponduje s ustálenou judikaturou dovolacího soudu, která za vhodné náhradní pozemky označuje právě takové pozemky, jež jsou do veřejné nabídky zařaditelnými (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.6.2017 sp. zn. 28 Cdo 5368/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.12.2007 sp. zn. 28 Cdo 4180/2007 apod.). Právo žádat o vydání i těch náhradních pozemků, které dosud nebyly zařazeny do veřejné nabídky, bylo rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 9.12.2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 přiznáno oprávněným osobám bez toho, že by jim tím snad mělo být znemožněno domáhat se vydání pozemků do veřejné nabídky již zařazených (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4.6.2019 sp. zn. 28 Cdo 927/2019).

6. V souladu s ustálenou judikaturou jsou i závěry soudu prvního stupně týkající se posouzení vznesené námitky promlčení, tyto závěry soudu prvního stupně jsou vyčerpávající, soud prvního stupně odkazuje na judikaturu, ze které při posouzení námitky promlčení vycházel, tyto závěry považuje odvolací soud za správné, plně na ně odkazuje, neboť nemá, co by k tomu doplnil. Odvolací soud proto postupoval podle ustanovení § 219 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně ve výroku v odstavci I. potvrdil.
7. Odvolací soud změnil pouze výrok o nákladech řízení, kdy žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 53 095,73 Kč. Předmětem řízení je částka vyjádřená v penězích, o kterou se vydáním náhradních pozemků snížil restituční nárok strany žalující, tedy částka 45 835,16 Kč. Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 2423/2008 dovodil, že tento typ řízení je řízením o určitém způsobu vypořádání vztahů mezi účastníky podle § 153 odst. 2 o.s.ř., soud v tomto typu řízení není žalobním návrhem vázán a ukázeli se v průběhu řízení, že oprávněnou osobou vybraný pozemek není k převodu způsobilý, lze žalobě vyhovět i převodem jiného pozemku. Není udržitelnou úvaha, že úspěch žalobce je dán porovnáním mezi množinou jím požadovaných náhradních pozemků, které mu byly přiznány, s množinou jím požadovaných náhradních pozemků, u kterých byl neúspěšný či u kterých vzal žalobu částečně zpět. Takový přístup by byl ryze formalistický a mechanický bez zohlednění zvláštní povahy tohoto řízení, kdy oprávněná osoba musí pro svůj úspěch ve věci reagovat na měnící se „nabídku“ vhodných pozemků, kdy si často konkurují nároky jednotlivých oprávněných osob, nemůže předem odhadnout vydatelnost požadovaných pozemků, nezná jejich hodnotu a současně se průběžně mění i hodnota přiznaného – vykrytého restitučního nároku. Jeden úkon právní služby tak podle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. činí 2 940 Kč, úkon poloviční 1 470 Kč. Soud prvního stupně správně specifikoval úkony, za které žalobkyni náhrada náleží, odvolací soud pouze přepočítal jejich výši a za 8 úkonů právní služby po 2 940 Kč přiznal částku 23 520 Kč, za poloviční úkon částku 1 470 Kč a za účast u jednání soudu prvního stupně dne 12.2.2021, za jednání přesahující 2 hodiny částku 5 880 Kč. Připočtením 9 paušálních náhrad po 300 Kč, tedy

částky 2 700 Kč, jízdného a ztráty času ve výši 10 310,77 Kč a 21 % DPH ve výši 9 214,56 Kč a náklady před soudem prvního stupně vzniklé žalobkyni v souvislosti s jejím právním zastoupením dosahují částky 53 095,73 Kč.

8. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodoval podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy v odvolacím řízení neúspěšně žalované uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení, které jí vznikly v souvislosti s jejím právním zastoupením. Právní zástupce žalobkyně vykonal 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalovaného a účast na jednání odvolacího soudu dne 2.11.2021), za tyto 2 úkony právní služby mu celkem náleží částka 5 880 Kč, s připočtením 2 náhrad hotových výdajů po 300 Kč, tedy částky 600 Kč ve smyslu ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, jízdného ve výši 1 872,40 Kč osobním automobilem z Prahy do Českých Budějovic a zpět (při ujetí 302 km spotřebě paliva 4,4 l/100 km, ceně paliva 40,50 Kč podle daňového dokladu o čerpání pohonných hmot), částky 700 Kč představující náhradu za 7 půlhodin promeškaného času z Prahy do Českých Budějovic a zpět (jedna půlhodina po 100 Kč podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu) a částka 1 901 Kč představující 21 % DPH, tak náklady vzniklé žalobkyni v odvolacím řízení celkem dosahují částky 10 953,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o.s.ř. přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně do 2 měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu u Okresního soudu v Jindřichově Hradci.

Tento rozsudek lze k návrhu vykonat, pokud by povinnosti v něm stanovené nebyly včas a řádně splněny.

České Budějovice 2. listopadu 2021

JUDr. Iveta Jiříková v.r.
předsedkyně senátu